

Der stilles fra Bidragydernes Side kun den Betingelse, at Beløbet anvendes til det angivne Formaal saa hurtigt, som Forholdene tillade det og efter den kommanderende Generals og Generalstabens nærmere Anvisning.

Vi bede Deres Ekscellence modtage denne Gave, som den er og skal være: En Hjælp til Styrkelse af vort Forsvar paa Nordfronten, givet paa et Tidspunkt, da mange danske Mænd og Kvinder er bemyndede for de Ulykker, der kunne storme ind over vort Fædreland, om Krigen snart skulde komme og træffe os uforberedte."

Det er saa paa Bidragydernes Vegne undertegnet: *N. Juel, Poul Larsen og Aage Löweners.*

De Herrer afleverede næste Dag denne Henvendelse til Hans Ekscellence og blev meget forbausede ved at modtage Meddelelse om, at der havde været et Par andre paa allerhøjeste Sted med en Henvendelse, som ikke var ligelydende med den, de kom med. De Herrer var aldeles forbausede over det, de erklærede, at de kendte ikke noget til det; men den højtærede Minister blev ved at fastholde, at *det* var den rigtige Henvendelse, eller i alt Fald, den holdt han sig til. De tre udsendte kom saa tilbage til Komiteen, som intet anede om, at der tidligere havde fundet en Henvendelse Sted. Det var to Mænd, hvoraf den ene ikke var Bidragyder, og den anden havde været meget ivrig i Sagen, og de havde uden nogen som helst Bemyndigelse henvendt sig paa allerhøjeste Sted. De erkendte, at det var en Fejl, de havde begaaet; den var nu en Gang sket, men ingen af Komiteen har anet noget som helst om det, og det, der er det beklagelige i denne Sag, er, at Dagen efter eller to Dage efter stod der Meddelelse om Audiensen hos Konseilspræsidenten i Ministeriets, om jeg saa maa kalde det, officielle Blad, i "Riget". Det var ikke foranlediget fra Komiteens Side, den stod aldeles udenfor nogen som helst Offentliggørelse, netop fordi man ventede et Svar fra Hans Ekscellence Forsvarsministeren, et Svar, der saa kom den 15. Januar. Der er ikke fra Komiteens Side gjort noget som helst, hvorefter det kunde siges, at der laa noget andet end den rene Forsvarsberedvillighed, den rene Offerberedvillighed bagved Henvendelsen og Indsamlingen af disse Penge. Der laa intet andet bagved, og jeg kan sige det med Bestemthed, saa sandt mit Ord staar til Troende, at der var intet som helst, der kunde berettiget Konseilspræsidenten til

at lægge noget partipolitisk i Komiteens Handlemaade. Der sad ganske sikkert i Komiteen to eller tre Rigsdagsmænd, men de indtog en saa tilbageholdende Stilling, at der var paa ethvert Punkt absolut intet, absolut intet, politisk i noget som helst af det, der skete. Og naar man gaar disse forskellige Henvendelser igennem, som jeg ikke skal trætte det høje Ting med at oplæse, vil ærede Medlemmer ogsaa se, at man paa ethvert Punkt har søgt at værne sig imod, at de kom til at indeholde noget, der kunde angribe Ministeriet eller Forsvarsministeren.

Den højtærede Minister talte om, hvorfor de ansvarlige ikke havde taget Afstand; han klager over, at han er blevet angrebet. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg er ogsaa blevet angrebet paa en skandaløs Maade; man har forvansket Kendsgerninger og den Slags Ting. Det maa man finde sig i, naar man er med i det offentlige Liv. Den højtærede Minister talte om, at han handlede under sit Ansvar, og at han ikke lod sig kommandere til at anvende Pengene til et bestemt Formaal. Komiteen rettede sig derefter, men de Penge, den halve Million, som oprindeligt var indsamlede, kunde man ikke uden Bidragydernes Tilladelse anvende paa anden Maade, og de staar fremdeles til Disposition til, ja Ministeren kan kalde det et Feltbefæstningsanlæg eller et fast Fort, men de er utrykkelig indsamlede i en bestemt Hensigt, fordi man anser det omhandlede Sted for at være det mest udsatte Punkt i Københavns Befæstning.

Ministeren siger, at han handler under sit Ansvar. Ja, men det er et tungt Ansvar, hvis Ministeren tager fejl; hvis han kommer for sent med de Forsvarsforanstaltninger, der skal tages, saa ved han ikke, hvor mange Menneskers Blod der kan komme over ham. Jeg har netop i disse Dage læst om den eneste Affære, i hvilken jeg var med i 1864, Affæren ved Lundby. Den Morgen, vi drog ud mod Lundby, kom der nogle Mænd og foreholdt Oberst Beck den Maade, han havde til Hensigt at angribe paa; de gav ham Anvisning paa, hvorledes man burde gaa frem, men han behandlede dem meget haanligt og afvisende. Hvad der saa skete, det ved de Herrer, og det hvilede vistnok tungt paa Oberst Beck Resten af hans Liv. Den højtærede Konseilspræsident kan jo sige: Jeg bærer Ansvaret, og han bærer ogsaa Ansvaret, men naar fædrelandskærlige Folk kommer og tilbyder at forhandle med ham om Anvendel-